

PATRIA NOVA

El Mensual *Valencianiste*

Abril 2025

Número 06

OPINIÓ - POLÍTICA - CULTURA- VALENCIANISME - SOCIETAT

Si cada valencià i valenciana, en
el seu amor propi, feren la mitat
de lo que poden fer...

La Llengua i Nacio Valenciana
retrobarien la dignitat perduda.

Ara meskmai aperells...
Defengam Lo Nostre...

Topo-ni-meua / Toni Fontelles

2/4/2025

La topo-ni-meua (traducció literal de 'toponímia') en particular i l'onomàstica en general són objectes de disseny i font de conflictes (Fontelles 2023). U dels últims és el canvi unilateral, per decisió imperial de Donald Trump, de golf de Mèxic per golf d'Estats Units, en sancions a l'agència de notícies Reuters per negar-se a modificar la denominació.

Aquí tenim el particular 'golf de Mèxic', la capital de la comunitat, València. Conflicte reviscolat, mai tancat, perquè la coalició municipal PP i Vox (març 2025, no se sap què és exactament) ha plantejat (després d'un i mig manant) recuperar la fonètica general de València en e tancada.

Per als que ara remuguen, s'escandalisen o troben inoportu el debat, apunte que l'anterior corporacio municipal implantà 'València' en el beneplacit de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVLI). I com be recorda l'academic Abeldard Saragossà, sense tindre en conte a una gran part dels ciutadans. La cosa ha pujat de to ara perque l'Ajuntament li ha encomanat l'informe previ a Saragossà, defensor de la e tancada.

El monstuo que creixque en els 60-70 del sigle passat, el catalanisme-pancatalanisme, i que s'afiançà en els 80-90 de la mateixa centuria ha tret les ungles i les dents contra u de sos pares (perque Saragossà prové d'aquell mon, del catalanisme fusterià). La 'bestia' a la que me referixc son politics (Rafa Xambó, Josep Nadal), institucions (AVLI) i alumnes que es formaren i han conformat una part de la vida idiomàtica de la llengua valenciana (catalana per ad ells). No es nou, ya passà quan el sociolingüiste Lluís Vicent Aracil decidi criticar el catalanisme (1994, 1996) o quan el president d'Acció Cultural del País Valencià, Joan Francesc Mira, negà els Països Catalans i el projecte politic (1997). Els digueren de tot, els seus (he revisat l'hemeroteca).

No dubte que una part de la critica pot tindre rao. El moviment politicoidiomàtic taparia la retallada presupostaria de la Generalitat a la AVLI per a l'any que ve. Me repetire (ya ho he escrit mes voltes), soc partidari de potenciar la corrent valencianista abans que estes mides repressores. Encara que el refra valencià diu que 'fer com qui fa no es pecat', si s'actua aixina s'està justificant a bou passat lo que uns atres feren durant dos llegendatures (govern del Rialto i del Botanic). I ademes, quan hi haja un nou canvi en el poder municipal-autonomic es llegendimarà la conducta contraria en una ona sense fi. La solucio no es la 'censura' de l'adversari (i això que la patixc per partida doble) perque pronte o tart se't tornarà contra tu com un bumeranc.

Aci, la solucio corporativa –endogàmica– es recorrer a la 'ciencia'. Per desgracia o per sort, la llingüística no es una disciplina exacta i com en moltes atres materies 'humanes' el 'camí' o les 'sentencies' son discutibles (sobre tot quan se n'ixen de la pura quantificacio).

Per aço els academics contraopinants de Saragossà li retragueren (sessio 28-3-2025) que "defender la Acadèmia Valenciana de la Llengua es precisamente que todas las cuestiones filológicas se discutan en la Acadèmia, sin intereses partidistas, como recoge la Ley de Creación de la institución valenciana" (Levante-EMV 29-3-2025: 24). Passe d'esta visio ingenua i autocomplaent del coneximent: dins, la llum; fora, la foscor.

Este plantejament, com molts atres, es terraplanisme, perque ignoren als seus. Pompeu Fabra (iel mestre indiscutible!) usava 'València' (v. informe de Peñarroja) i Manuel Sanchis (l'atre 'mestre') afirmava que la pronunciacio es en e tancada (encara que 'conve' escriure 'València') (Sanchis 1950: 79).

Tambe desconeixen estos terraplanistes que l'escritura del terme 'València' enllaça en el debat mes generic del sistema d'accentuacio i la conveniencia o no de fer-ho 'a la valenciana' o 'a la catalana'. Ademes, cada forma, 'València' / 'València' / 'Valencia', comporta connotacions i sentiments i inclus es pot elevar a la categoria d'element identitari (Lacreu 2017: 66). Este gramatic i llingüiste te problemes perque "El punt on convé dissociar la pronúncia i la grafia pot resultar difícil de determinar" (Lacreu 2017: 68). Afirme yo, es difícil i entre convencional i arbitrari.

Estos terraplanistes oculten, no nomes les proves i arguments anteriors, sino que soterren la verdadera rao que no es atra que la norma ortofonetica catalana, a la qual li deuen obediencia i en la qual han de convergir per necessitat i per convicció (o al revés, te igual). Sempere, un atre aficionat a la llengua (com yo), preferix accentuar a la 'valenciana': "(café, comprén, francés, véiem, interés, entés, etc.), d'acord amb la manera en què les pronunciem la major part del valencians, excepte en els mots què, perquè i València, que els escric amb accent greu a la e, per tal de ser fidel a la normativa en vigor, malgrat que els valencians les pronunciem sempre amb e tancada" (Sempere 2015: 8). ¿Clar?

I est es el paper de la AVLl que "ratificà la tradició consolidada al llarg dels últims cinquanta anys, incloent les excepcions [fonetiques] de què, perquè i València" (Lacreu 2017: 67). I tambe unes atres com: 'època' i 'sèrie' (uniques), 'bèstia', 'catèter', 'dièsel', 'èster', 'èter', 'urèter' i 'suèter' (com a principals) (Lacreu 2017: 67-68). Les valencianes, en e tancada son opcionals. ¿Estan clares la sumissio i la convergencia?

Si fora qüestio científica haurien hagut de fer cas a les opinions dels 'correligionaris' i no haurien desestimat raonaments com el de Saragossà (2006) o l'alegacio de Peñarroja (25-10-2016).

¿De veres algu creu que rebatejar 'golf de Mexic' per 'golf d'Estats Units' es ciencia?... com quan la AVLl aprovà la nova accentuació de 'València' (13 a favor 5 en contra i 1 en blanc (Levante EMV 29-3-2025: 24).

Imagens: maikciveira.com, youtube.com.

OBRES CITADES

FONTELLES, Antoni (2023), «Un mon de noms. Un mon de conflictes», en Paraula d'Oc, num. 22, Valencia, Centre Internacional de Recerca i Documentació Científica. Associació d'Occitanòfils Valencians, pp. 77-107.

LACREU, Josep (2017), Pren la paraula, Valencia, Àrbena.

PEÑARROJA, Leopoldo (2016), Informe sobre el topònim València.

SANCHIS, Manuel (1950), Gramàtica valenciana, Palma de Mallorca, Torre.

SEMPERE, Josep Eugeni (2015), El valencià de sempre, Alzira, Bromera.

Amor Propi / Josep Martinez TUB

6/4/2025

Amor Propi.

Si cada valencià i valenciana, en el seu amor propi, feren la mitat de lo que poden fer...

La Llengua i Nacio Valenciana retrobarien la dignitat perduda.

Por. Temor. Nacionalisme. Valencianiste/ista. Guanyar.

¿Qué som?. ¿Per qué yo?. ¿Quín es el meu destí?. ¿Quín es el significat de la vida?. ¿Qué passa quan morim?.

Segur que estes preguntes existencials, entre unes atres, nos les hem fetes en mes d'una ocasió a lo llarg de la vida. Respostes cent per cent certes, o que nos agraden a tots per igual, pot ser no existixquen, aixina que aci n'estan les meues despuix de reflexionar un temps i en l'experiencia en viure que, se supon tinc per edat.

¿Qué som?.

Des del segon u de naixer, som desig, desig de ser alimentats, abrigats, de coneiximents, de sentir-nos segurs, protegits, volguts, satisfets... Esta força motriu, la del desig, es la que nos marcara tota la nostra vida fent que tractem de conseguir allo que nos propongam, alcançant els nostres objectius segons l'intensitat, determinacio i constancia que li dediquem a cada u d'ells.

¿Per qué yo?.

Esta pregunta es mes senzilla de respondre, ya que tots som conscients de que varem tindre l'oportunitat de participar en la carrera de la vida en el desig de guanyar-la, com aixina va ser, obtenint el premi de poder viure.

¿Quín es el meu destí?.

Poder transformar-nos, corregint els erros, que segur farem, per a aixina deixar un llegat i ajudar a transformar el mon.

¿Quín es el significat de la vida?.

Es la capacitat de desenrollar-se, procrear, evolucionar, compartir i morir, tractant sempre de buscar la felicitat.

¿Qué passa quan morim?.

La pregunta del millo i la mes difícil de respondre. Simplement el mon seguix sense tu, allargant la teua existencia en forma de recort, en familiars i amics. Poquet a poquet anira caent en l'oblit, si be el teu llegat, s'interiorisarà en el ADN d'estos, alvançant formant part de costums, tradicions, caracters... Ad estes preguntas existencials, en les que cada u les respondra segons el seu criteri i creencies, afegire les paraules que donen titul i sentit, ad este articul. Estes tenen manco marge d'interpretacio per tindre una definicio mes concreta i similar en els diferents diccionaris.

Amor.

Es un sentiment relatiu a l'afinitat entre sers i relacionat en l'afecte, volença, productor d'una serie d'actituts, emocions i experiencies. Des del punt de vista de la ciencia, l'amor es un estat evolucionat del primitiu instint de supervivencia, que mantenia als sers humans units davant les amenaces i facilitava la continuacio de l'especie per mig de la reproduccio, passant d'una generacio a una atra, valors i costums...

Propi.

Que pertany de manera exclusiva ad algu. Caracteristica peculiar de cada persona o cosa. Convenient, adequat, natural

Por.

Emocio natural que es caracteriza per experimentar una sensacio desagradable i intensa davant la percepcio d'un perill real o imaginari. Sol ser transitoria i inconscient.

Temor.

Reaccio emocional que fa fugir o refusar allo que considera una amenaça percebuda com, danyosa, arriscada o perillosa. Recel. Requerix de temps i aplega a ser conscient. Pot tindre profundes implicacions per a la salut fisica o mental.

Nacionalisme.

Es el conjunt de valors, sentiments, aspiracions que caracterisen, unixen i definixen a un poble.

Valencianiste/ta.

Es tota aquell/a que està compromes en la recuperació i promoció de la consciència identitària del poble valencià, siga de dretes o d'esquerreres. Persona que se sent bàsicament valenciana haja naixcut o no aci.

Guanyar.

Obtindre un benefici, material, físic o emocional, per mig del treball, l'esforç o la sort.

Conclusió.

Si tenim clar que som desig, en la sort d'haver guanyat la carrera de la vida en el que el nostre destí es, poder transformar-nos, corregint els errors per a canviar el món, deixant un llegat mentre evolucionem buscant la felicitat. Una volta morim, passarem a formar part d'eixe ADN interioritzat per mig de valors, costums i tradicions.

Es fàcil donar-se compte que la majoria que nos sentim valencians/nes i valencianistes, tenim ganes de parar el genocidi polític, que de la manera més criminal estan fent, per mig de l'educació dels nostres fills en l'adoctrinament català en les escoles. Fent desaparèixer de les institucions i mitjans de comunicació subvencionats la nostra llengua valenciana. El canvi de la nostra història, barrant un passat gloriós en el primer segle d'or en lletres valencianes inclos, per un vulgar i corrupte dialecte, el català. No se com podrem explicar als meus nets, sense que se me caiga la cara de vergonya, el per què com a poble i societat, se suposava civilitzada, se va consentir.

Si tenim les ganes de guanyar este sense sentit només hem de perdre la por i el temor al nacionalisme, ja que tots ho som en més o menys mida. Transformant este sentiment evolucionarem de manera que aconseguirem en el nostre objectiu, ja que l'història diu, i és veritat, que varem ser grans, forts i importants, sent un Regne independent, dins de la Corona d'Aragó. Ser nacionalista valencià, és exigir ser nosaltres qui decidim lo que som, com parlem i de la manera que volem avançar com a societat. No com ara que nos tenen relegats a una "Comunitat de veïns" mal avenguts i de segona, dins d'un estat fluix, que només nos vol per a despersonalitzar-nos i que com a moneda de canvi seguim ofrenant.

Donar-li la volta ad este sense sentit no és difícil de aconseguir si cada u recupera l'orgull de ser valencià-na i posa en valor el seu...

Amor Propi.

Coses de Tub.

Opinions (falses) / Toni Fontelles

9/4/2025

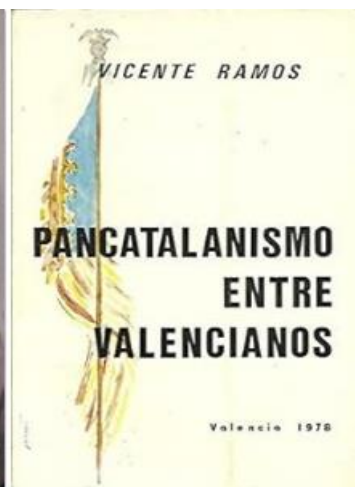

Fa mes de 30 anys que comenci a ocupar-me del –i preocupar-me pel– mon de la comunicació i la desinformació (*Els mijos de comunicació: formadors, informadors i deformadors de la realitat*, 1994). A partir d'allí sempre he tengut present la reflexió sobre estos processos perquè cada volta son mes centrals i per les conseqüències socials que tenen.

Per casualitat he llegit l'article d'opinió «Cuando las identidades particulares se imponen» de Vicent Franch (*valenciaplaza* 2-4-2024, edició digital) en el qual es narren algunes mentires, i grosses, del valencianisme (en concret de l'extinta Unió Valenciana).

Molts no sabran quí es Vicent Franch (Burriana, 1949) ni l'hauran sentit nomenar. Es professor senior de l'Universitat de València-Estudi General (Dret Constitucional i Ciència Política i de l'Administració), fon juriste (magistrat de la Sala Contenciosa-Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana –1990-1995–), dirigix una colecció de llibres en l'Institutió Alfons el Magnànim de la Diputació de València, ha publicat poesia, es articuliste (ha col·laborat en molts mijos de comunicació valencians i espanyols), te una ampla activitat com a politolec (ha participat en debats, conferències, seminaris...) i es autor de treballs relacionats en la sociologia electoral i el dret. Si haguera de destacar alguna obra seria *Document 88* (1989), coautor, a on s'exponien les línies mestres de lo que es denominà 'tercera via' en els 80, entre el 'valencianisme' i el 'catalanisme dur' (fusterianisme). Per l'ocupació i per l'edat ha de coneixer perfectament lo que conta.

Parlant dels problemes que té el president de la Generalitat Carlos Mazón quan ix als carrers valencians, Franch menciona les recialles de l'alacantínisme: (a) "No sé si es un elemento a destacar que todavía pervive. Tendencia que, entre otros, la representó **Vicente Ramos**, diputado de Coalición Popular (PP-UV), quien propuso en su libro *Pancatalanismo entre valencianos* (1978) la creación de la Región del Sureste Levantino, desde Alicante a Murcia."; pero Franch no es queda aci, (b) "El tema [la falta d'esperit autonomista dels anys 30 en les autoritats locals d'Alacant] tuvo un rebrote en los años 90 con el Consorcio del Sureste potenciado por PP y Unión Valenciana. Pero también surgió un movimiento en municipios de la Marina Alta que intentaron un referéndum para pasar a la Provincia de Valencia, o la singularidad de Alcoy y su comarca".

Qualsevol que haja llegit el llibre *Pancatalanismo entre valencianos* sap que es una denuncia del catalanisme expansionista dels 60-70 (res del surest). Durant la dictadura de Franco, Ramos promougué la mencionada regió (Alacant i Murcia). Hi hagué estructures financeres del 'surest' (Caja General de Ahorros del

Sureste –1940– que s'integrà en la Caja de Ahorros de Alicante y Murcia–1975–). Mes tard creà un partit provincial alacantí (que fracassà) i en 1982 fou elegit diputat en la coalició AP-UV. En 1983 abandonà UV i se'n passà al grup mixt, perquè era massa 'nacionalista'.

Qualsevol que haja viçut la política dels 90 del segle passat sap (yo se) que l'idea d'una nova regió no fou potenciada per Unió Valenciana. No ho recorde. Una cosa distinta es el Consorcio del Sureste (1994), conegut també per Consorcio para la Promoción Socioeconómica del Arco Mediterráneo Sur, que agrupava cambres de comerç i unes altres entitats de: Albacete, Almeria, Alacant i Murcia. Que darrere estiguera gent del PP o proxima no ho dubte ni ho puc negar.

Quan s'escriu d'història, sobre història compartida, s'ha de ser prudent, perquè poden hi haure testimonis (com yo en este cas). Les dos afirmacions de Franch que he remarcat són mentires, sense paliatius. Si haguera de trobar alguna justificació, com a disculpa puc dir que la 'lliteraltat' de la memòria falla i els recorts són poc fiables passat un temps, se solen reordenar i reestructurar d'acort en 'interessos' personals i coneiximents previs.

Que el professor opine, es molt lliure, però es esclau dels fets i no són com els conta (recorda), sino com yo he dit i es pot comprovar en l'hemeroteca.

iUna mes a la pera!

La dana de Valencia (XII): el PP i F. J. Gan Pampols / J. Masia

13/4/2025

Ya li fiu un articul explicant quí era el personage, ara em vullc centrar en la seua inedita obra i el sou que durant 74 dies ha estat ocult per obra de l'emperador popular, Carlos Mazón el mentiros.

El portal de Transparencia ha publicat que el vicepresident per a la Recuperacio Economica i Social no cobrava 84.000 €, com afirmà el govern dels furtamantes del PP, sino 101.000, 17.000 € mes (elDiario, 5-5-25). Comparen el silenci en el guirigall per pujar el sou minim interprofessional 50 € (un 4,4%). Curiosa doble vara de medir, com la del PP, VOX i Junts que critiquen que l'iva torne al 21% (despuix de la rebaixa governamental per l'alta inflacio), al mateix temps que s'oponen als impostos a les energetiques o la banca que estan **destrossant tots els registres de beneficis**. Defenen els interessos empresarials contra l'interes de la gent.

Els recorde que dos de les tècniques favorites de la mentira son l'ocultacio i la deformacio.

Mazón, a base d'aplaudiments de la cort populista s'ha envalentonat fins al punt que s'encara en periodistes per afirmar que ell mai desaparegue i que nomes donà una versio. Desafià al periodiste de La Sexta a que demostrara lo contrari (telediari de La Sexta, 7-2-25). No cal fer referencia a les diverses versions publiques i publicades que donà *ventorroman* que demostren que ment, per a variar, i ara ho fa en prepotencia, lo que nos faltava.

Quan l'escut militar prengue possessio del seu carrec anuncià que en decembre tindriem un pla de treball sobre la reconstruccio de la dana, mentira, estem en febrer i no han presentat res de res. ¡Vaja, un militar en poca paraula! Ya escrigui, per adelantat, que la seua contractacio era inutil, que nomes servia per a que els votants **es cuadraren davant l'autoritat militar**, ho porten gravat en el adn.

Pero, al cesar lo que es del cesar, Gan Pampols va ser sincer, quan VOX l'acusava de ser un enemic dins de la casa popular, quan reconegue, en contra de lo dit per Mazón, que es normal que els estats esperen fins a ultima hora per a demanar ajudes europees i ajustar lo millor possible el cost dels danys (elDiario, 16-1-25). No es la primera vegada que es desmarca.

En l'especial de la dana que fiu expongui el problema del coll de botella, la dificultat per a demanar i rebre ajudes, es a dir, el retardament per un motiu o un altre. El problema del massa tart.

Gan Pampols està fora de joc, la seua autoritat i presupost estan mes que en decliu, encara que el govern de l'Estat Espanyol l'haja convocat a les reunions sobre la dana de Valencia. De moment, a banda de contractar personal al seu carrec, tambe ha contractat a dit, i mentint porque no participaren 4 empreses, a PWC i Tragsatec per 4.5 millons "para el asesoramiento, asistencia técnica y consultoría para la elaboración de un Plan de Recuperación Económico y Social de la Comunitat Valenciana. Entre las labores que tendrá que hacer la consultora internacional se incluya expresamente un diagnóstico de la situación, además del diseño de la planificación, implementación, seguimiento y evaluación del plan [mentres que] Tragsatec tendrá que aportar a la Generalitat 18 técnicos analistas, 4 técnicos informáticos, 2 cartógrafos y 2 administrativos para estas labores" (elEconomista, 5-2-25).

¿Pero ell no venía per a fer estes funcions? ¿Llavors de qué servix el seu carrec? ¿Hi ha especialistes en geografia, canvi climatic, economia, etc., mes barats en les universitats valencianes? ¿No hi ha funcionaris que sapien fer aço i estalviar diners que podrien dedicar als damnificats?

Han de contar en el **capitalisme d'amics**, els amics de l'ànima estan rebent contractes multimillonaris baix la justificacio de l'emergencia, empreses afins

al PP i condenades per la corrupció de la Gürtel (elDiario, 19-11-24; 20-11-24; 22-11-24; 15-12-24; 3-2-25). El 22 de novembre de 2024, la Generalitat ja havia adjudicat 62 milions d'euros i la sifra segur que no para de pujar. Estan privatitzant quefers que podrien fer empreses públiques o les universitats, per exemple. **Es van a fer d'or a costa de la desgracia de 227 morts i millers d'afectats.** i En un parell, si senyor! Encara hi ha algun pocavergonya que en l'entradeta criticant aço que es feu en la uep d'Accio Nacionalista Valenciana, escrivia que li pareixia be, que lo important era que feren be la faena (i?).

Hi ha tantes curiositats... Pero ara em vullc centrar en 3 sifres:

A- Els 16.600 milions en ajudes del govern de l'Estat Espanyol. Un mig contrari al govern arreplegà que "De los **16.600 millones de euros prometidos por el Gobierno de España** en ayudas a afectados por la **dana** tan solo se han adjudicado **2.000 millones**, una octava parte. En total se han registrado **377.439 solicitudes** y menos de la mitad se han finalizado, 185.411." (laRazón, 6-2-25). El fet: 2.000 milions repartits.

B- 12.000 milions promesos per Alberto Feijóo si es president i en 10 anys! 1.200 a l'any, ilo que no vindria ni per a cobrir el deficit estructural d'infrafinançacio anual! El fet: es una bufa de pato, els enganyabovos fan un parany a on caçar els pardalets per a que se'ls menge la gavina, l'au carronyera. Sarna a gust, no pica.

C- Mazón demanà 31.000 milions, el presupost de la Generalitat Valenciana fon en 2024 de 31.521.907.930 €. Es mes que provable que siga la sifra mes realista si contem tambe els efectes indirectes de la barrancada, la recuperacio i el foment de l'activitat empresarial. Pero ell no pinta fava, porque eixe gasto nomes el pot fer el govern central, en el que hauria de mantindre una millor relacio i tambe honestitat, en fi, una posicio mes reivindicativa i en **la veritat per davant.**

Un atre mig de comunicacio que no es afi al govern de l'Estat Espanyol arreplegà que "En total, la Generalitat ha lanzado ayudas que valora en **891,2 millones de euros** para todo tipo de damnificados, incluyendo empresas y autónomos, con lo que según sus cifras ya ha desembolsado unos **268 millones de euros.**" (elEconomista, 3-2-25). El fet: 298 millons repartits.

298 millons de la Generalitat Valenciana versus 2.000 millons del govern de l'Estat Espanyol, ¿està clar o ho torne a explicar per a que observen nitidament les boles de la dreta extrema i l'extrema dreta? Els que criden: ¡Qué roín es Sanchez!, ¡que venga a Paiporta de nou que no eixira viu! I arran dels impostos com de les ajudes no cal que els diga l'ímpostura del PP o VOX: ni Sánchez s'emboljaca ni dona res de res, les ajudes i credits provenen dels impostos que paguem tots per a tindre servicis publics.

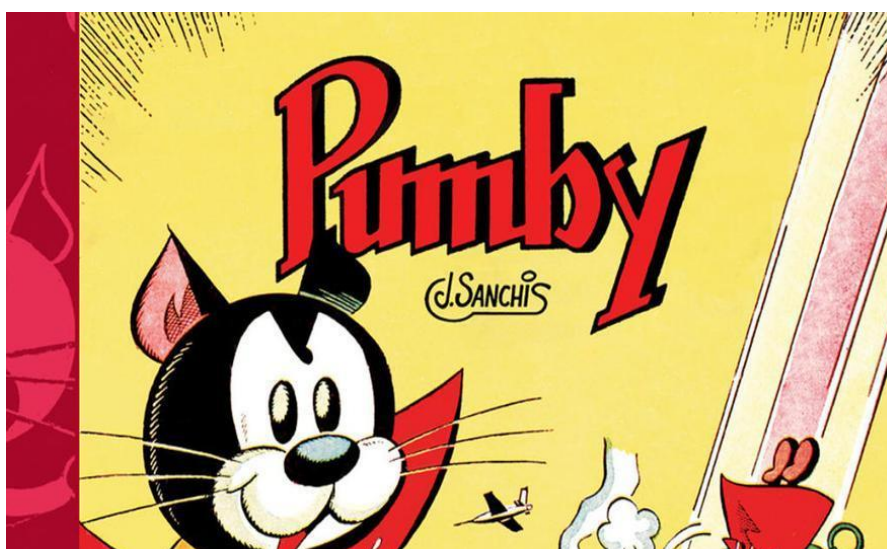
Recorde als neoliberals que les solíciten, als que no volen pagar impostos, als que realisen evasio o elusio fiscal que son al mateix temps els que mes s'aprofiten i les exigixen, que hi ha una prelacio temporal: **si vols ajudes, has de pagar impostos abans**, aço es axiomatic, irrefutable i tot lo demes els ho contaràn una conjura de necis, als que els falta tanta inteligencia com rao i bona voluntat, en el sentit de ser honrats.

Hi ha molt de fillet per ahí que no seguix lo de es **de benparit ser agrait**. El malvat govern terroristes-bolivaria-filoetarra illegitim ha repartit mes de 7 voltes que *ventorroman*, el supervilla que deixà arrere en popularitat a Pumby, el gatet valencià feliç. Aci tenen l'enllaç directe a les sifres actualisades de les ajudes: <https://www.lamoncloa.gob.es/info-dana/Paginas/2025/070225-datos-seguimiento-actuaciones-gobierno.aspx>

Apunten l'enessima mentira de Mazón quan afirmà que les ajudes estatals no arriben. El PP diu mes mentires que fanc hi ha en la zona afectada.

Escrit el 7/2/2025.

Imagens: heraldo.es/ACNV, computerhoy.20minutos.es.

Un galliner / un pollastre - Toni Fontelles

18/4/2025

Qui n'ha tengut sap que en cada galliner hi ha un pollastre que mana, cosa que ignoren els emperadors que viuen en torres dorades i rodejats de subdits (que no s'atreixen a dir-li que va nuet). Si, me referixc al president dels Estats Units Donald Trump, del qual ya digui que estava desequilibrat. Ara concrete, es un sociopata narcisista. Si busquen les caracteristiques en el 'guguel' voran que li van com anell en lo dit, com una calça s'ajusta a la cama.

El matrimoni Trump (Elon) Musk estava durant massa, sobre tot sabent el 'apreci' mutu que es tenien. Pero clar, les mosques van a la merda. I no vullc equiparar-los... be, un poc si.

Mamprengueren el festeig massa forts. No es separaven ni per a cagar o pixar. Disculpen les mencions escatologiqucs, pero pareixien cul i merda (mes finament, la corda i el poal, o l'ansa i el poal). I no podia arrematar be. Al poc de les barbaritats que estava fent el 'chiquet' (Musk) li llevà competencies i li recordà que els que podien despachar als funcionaris eren els ministres (els secretaris d'estat). Un avis.

El temps no passava debades i una volta comences a aplicar els aranzels... la cort de bufons i llepaculs (els riquissims que havien acodit a la deposició elegida pels nortamericans) va vore que estaven perdent mil·lionades, quantitats astronòmiques. Una anècdota, el primer dia d'aplicació dels aranzels a les 500 majors fortunes del món els volaren 208.000 milions de dòlars (*El Confidencial* 6-4-2025). En acabant les xifres han seguit superiors. I a més, les borses anaven a pacte, en descensos espectaculars (conve saber que una gran part dels plans de pensions dels nortamericans estan en fons d'inversió... depenen del valor de les borses... si baixen, perden...).

Com que els negocis són els negocis i havia de cuidar dels seus, al 'chiquet' se li ocorregué dir que seria desitjable un nivell d'aranzels zero entre EEUU i UE. I en açò que ix l'assessor econòmic de Trump i defensor a mort de les

taxes Peter Navarro (¿'natiu' Navarro?) i li replica. I s'enredren en insults i descalificacions. Es el segon avis. Provablement no n'hi haurà tercer avis, perquè ja està prou clar que Musk serà separat o abandonarà l'administració de la qual formava part temporalment, durant 130 dies.

I l'història continua. Al retruc impositiu de China, Trump ha tirat el quatre val i li ha pujat la tarifa importadora al 145 %. Hi ha qui creu que China cedirà, però de moment ha fet recular al despota, que ha suspès durant 90 dies els aranzels ad aquells països que encara no li n'hagen posat a Estats Units. L'aixada arrere es deu a les pressions internes (alguns senadors republicans no estan disposats a aguantar les crítiques dels seus votants), les pressions externes (els centenars de manifestacions –6-4-2025–), les pressions de la 'cort' (lo dit, els riquissims estaven perdent mil·lionades diàriament) i les pressions implícites (la por que China tire el joc fora, amolle part de l'ingent deute nortamericà que te comprat i que afonaria el dòlar... i causaria un desastre major).

Aço es traduir en la racionalisacio donada per Trump: la gent està un poc nerviosa (pero qui es un inconscient es ell i qui no sap per a ón va es ell).

De moment, el macho alfa segueix despotricant i defenent lo indefendible i te la cara d'afirmar que els dirigents de molts països estan corrent a negociar en ell i que 'li besen el cul' textualment... Cert es que l'UE ha suspes immediatament l'aplicacio dels aranzels recíprocs... despuix de tant d'avis i bufar, hauria pogut dissimular un poc i tardar un dia o dos en llevar-los... pero està clar que li 'cremaven en les mans'.

I enseguida ixen els 'critics' en el viatge del president Pedro Sánchez a China i l'inoportunitat de la data (ipero si l'imprevisible es Trump!). Que estem parlant del mercat i dels cacaus...

Ya sabem que China es una dictadura (poc poquissim els importa a la majoria de consumidors que no miren la procedencia de lo que compren), igual que Rússia i que Estats Units, porque cada dia que passa es mes indistinguible dels altres.

I qui crega que el caos s'ha acabat i que Trump te un poc mes de trellat... s'equivoca.

Imagens: publico.es, canamo.net, pictureanimal.com

Perdre la chaveta: Miguel Bosé / Toni Fontelles

22/4/2025

Ya no em sorpren. Poc o res queda ya d'aquell cantant rebel i innovador (Ciutat de Panama, 1956) que ben pronte mamprenge la carrera cinematografica (1971) i en acabant la musical (1973). Els llinages de sos pares, la reconeguda actriu Lucía Bosé i el famos torero Luis Miguel Dominguín, li obriren moltes portes a les primerenques aficions i el protegiren, en els inicis, d'un regim, franquiste encara, que malmirava als 'diferents' com ell.

Resumint la trayectoria vital extraartística: convixque en

l'escultor valencià Nacho Palau (1992-2018) en qui tingue quatre fills (2011) per gestacio subrogada (la dels rics i els homosexuals adinerats), encara que illegalment dos en son d'ell i els altres dos de Palau. Tingue problemes de salut en 2017 (afonia). En 2018 presentava una imatge fisica molt deteriorada i en 2019 encara cantava pero l'afonia s'agreujà.

En 2019 colaborà activament en favor dels veneçolans i contra el regim dictatorial de Nicolás Maduro. Actuà en un concert (febrer) junt a Juanes i Maluma i exigí a Michelle Bachelet (comissionada per als drets humans de les Nacions Unides) que 'moguera el cul' i que anara a Veneçuela a vore cóm vivia la gent (¿sap cóm viuen els palestins o els ucraïnesos?). Paradoxalment, Bosé participà anys abans (2005) en la campanya de Bachellet a les presidencials de Chile.

Son pare faltà en 1996 i sa mare en març del 2020, al principi de la pandèmia de covid-19. Pareix que fon el moment en que la 'percepció' de la realitat canvia i es convertix en un negacioniste del virus, de les vacunes, del calfament global, i apareix tambe la faceta de conspiranoic que ya l'acompanyarà fins hui (2025).

Bosé s'ha apuntat a la moda de la defensa de la dictadura franquista, uns pels pantans que es construïren i la 'prosperitat' que portà (ad alguns), i uns altres, com ell, per la llibertat que hi havia. Aixina ho manifestava en una entrevista en Pablo Motos (*El Hormiguero* 10-4-2025, *Antena 3*). Allí assegurà: "Europa ha caído en el wokismo [progressisme, esquerranisme] más absoluto.

Mientras el resto de las naciones crean, progresan aquí lo único que se hace es regular. Las libertades que teníamos en los 70, 80 se han perdido. Ya no las hay. La base de una democracia es la libre expresión, que es la base de la libertad". Una mostra condensada de neorreaccionarisme.

Haurem de recordar que en aquelles decades encara hi havia lleis franquistes en vigor (la de perillositat social, que convertia als diferents en malfaeners o roders), l'homosexualitat fon delit fins 1978 i continuà considerant-se una patologia siquiàtrica fins 1990, les dones havien de demanar permís als homes per a obrir un conte corrent, hi havia grups d'extrema dreta que podien assassinar, la banda terrorista ETA continuava matant, hi havia repressió... hui no hi ha res d'aço.

Li haurem de fer memòria quan en el mateix programa, però en 2023, afirmava: "En aquella Espanya [la que ara lloa], todavía esas cosas [homosexualitat, bisexualitat] no se podían así hablar tan alegremente, ¿no?" (*El HuffPost* 13-4-2025, edició electrònica). O quan defenia l'investigació d'una vacuna contra el VIH...

Estes crítiques provenen de qui hague de viure 'disfrassat' en una societat que t'espentava a ocultar la diversitat afectiva. Però ell no tingue problemes per la sexualitat personal ni les incomoditats d'una família obrera. Ell venia d'una família 'pija', d'una família protegida per la dictadura (torero i actriu).

Estes crítiques provenen de qui es qualifica de censurat quan el fet és que diu lo que li rota (com molts altres que 'patixen' la mateixa censura). I repeteix i repeteix temes victimistes al temps que convertix en 'censors' ad aquelles minories oprimides que volen ampliar drets humans per a aconseguir l'igualtat, no la superioritat ni la repressió dels altres.

Estes critiques provenen de qui pot parlar a on li dona la gana, en un programa de maxima audiencia i sense la mes minima matisacio a les mentires proferides.

Pertany al grup dels que reclamen llibertat

d'expressio quan les seus intervencions, paradoxalment, mostren la llibertat que asseguren haver perdut o que no existix.

A lo millor no tenim de remarcar la 'censura' sino l'incapacitat del critic en vore mes llunt de son propi melic i que 'llibertat' no es actuar com m'ixca del nas sino mirar tambe al del costat en empatia (no fixar-mos nomes que encara no han tret el fanc del 'meu garaig').

Una cosa es opinar i una atra mentir. I mentir te conseqüencies... pero ell es un irresponsable, inconsistent i curt de memoria.

Imagens: quien.com, lakalle.bluradio.com.

25 Abril. Bon dia per a deixar d'Ofrenar / Josep Martinez Tub

25/4/2025

25 Abril. Bon dia per a deixar **d'Ofrenar**.

318 Anys sense Furs

El 25 d'abril per als valencians es una data de trist recort. En la que es evident que no tenim res que celebrar.

Aixina i tot eixe dia vorem per tot Lo Regne de Valencia, numerosos actes de celebracio per part dels **porritos acomplexats**, tant pancatalanistes, celebrant una derrota, com espanyolistes celebrant un genocidi social i cultural, que a dia de hui, tant uns com els atres, segueixen eixercint la seua opressio sobre les nostres senyes d'identitat.

Hi ha tantes proves historiquess, de les aberracions que ha patit el poble valencià durant estos mes de tres sigles, que hui vullc recordar-ne unes, que d'haver-se restituit en les Corts de Cadis a principi del sigle XIX, com varen fer en el nom de la ciutat de Xativa, mundialment estariem reconeguts com el **Regne** que varem ser i estic segur

que el nivell d'acomplexament i les ganes **d'Ofrenar** serien minimess.

En 1620, en l'expedicio de Garcia Nodal a l'estret de Magallanes, sent el cosmograf i pilot valencia **Diego Ramirez de Arellano**, enel"finis terrae de Suramerica" batejaren unes illes en el seu nom, que a dia de hui el mantenen. Pijor sort varen correr la que nomenaren **Illa de Xativa** en homenage al seu lloc de naiximent, la que hui es coneix com **Illa del Foc**, aixina com l'estret de **Sant Vicent Martir**, patro de Valencia, a dia de hui nomenat **l'estret de Le Maire**.

Com no, va ser el Borbo Felip V, eixe personage tan nefast per a l'historia del Regne de Valencia, qui davant la resistencia que li posar en aquell temps, la amurallada ciutat de Xativa, va decidir arrasar-la cremar-la, borrar-la dels mapes, canviant el nom de l'illa i l'estret. Passant, tant ciutat com illa a nomenar-se "de San Felipe". Posteriorment tambe varen ser cremades Vilarreal i Ares del Maestrat.

Diuen que l'història es bona conèixer-la per a no repetir-la cometent els mateixos errors.

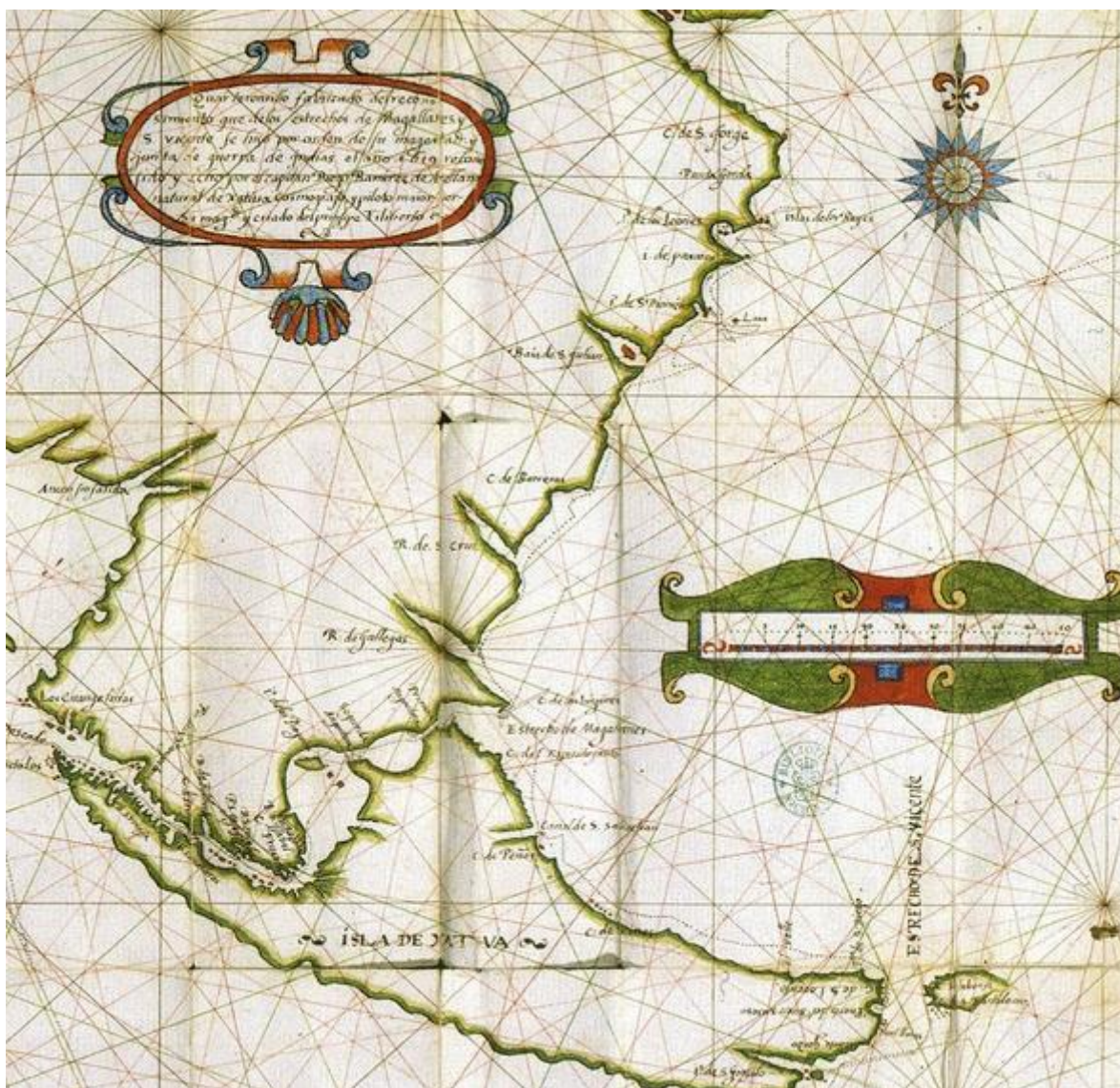
Tambe per a saber quines son les nostres raïls.

En el cas del poble valencià clama al cel vore que varem ser forts quan varem ser **Regne, Nacio**, pero que des de la sumissio a Castella, per la força, en 1707 la decadencia es total i els fets nos donen la rao als que defenem que es el...

25 d'Abril. Bon dia per a deixar **d'Ofrenar**.

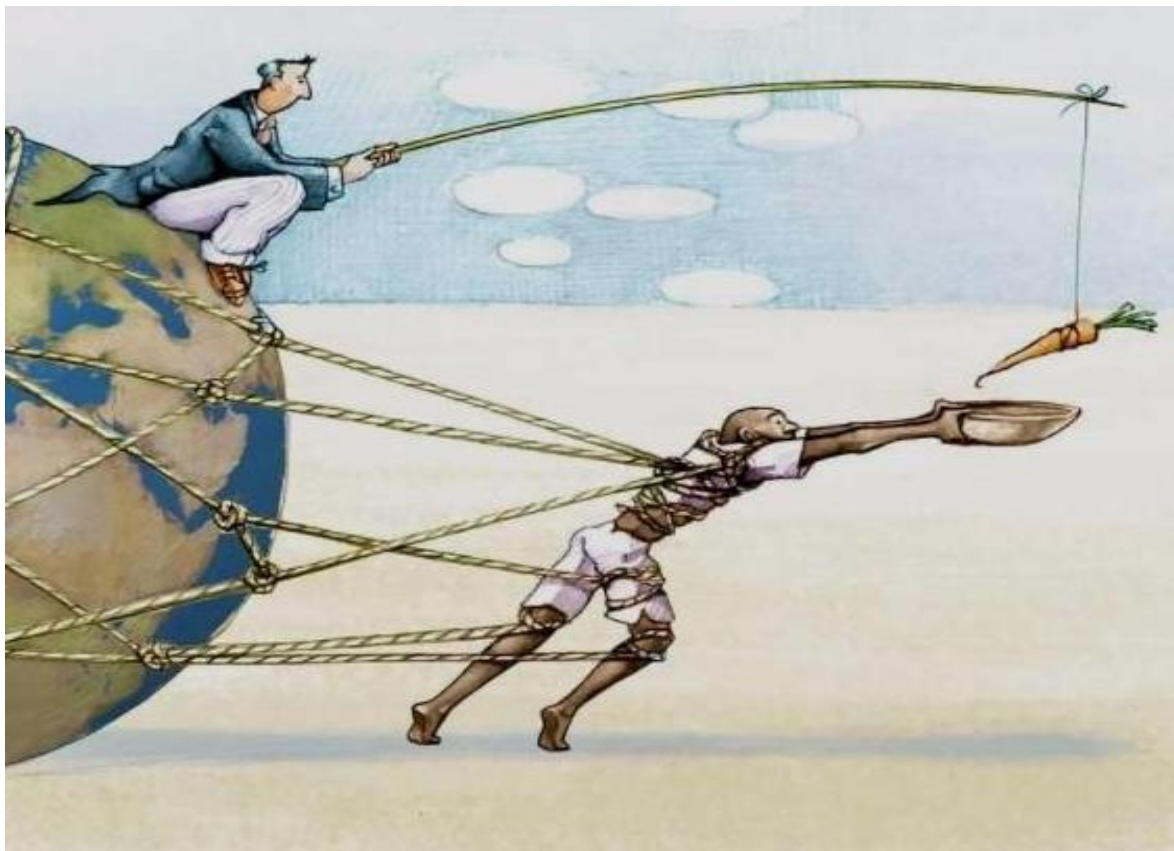
318 Anys sense Furs

Coses de Tub.

Neoliberalisme: vals lo que tens (I) / J. Masia

30/4/2025

El mercat es antidemocratic, per contra, en les eleccions una persona val un vot, en el mercat no perquè vals lo que tens i si no tens, estas exclòs. I per cert, abans que el capitalisme existira hi havia mercat. ¡A vore si nos aclarim!

El neoliberalisme es el 'mainstream' (el paradigma dominant), una pseudociència que nos fa creure que un burro vola. A pesar de les millers de refutacions que ha rebut (he fet molts articles sobre el particular en la uep de ACNV) es manté perquè favorix als interessos dels més poderosos i els curts no veuen més alternativa que posar-se la corda al coll i montar una charanga per a celebrar-ho. L'economia del bé comú es l'alternativa que pocs coneixen, i és tan complicat buscar-ho en Google i no caure en la mentida de que no hi ha alternativa?! ¿No ha fet precisament açò el valencianisme per a conèixer lo que li oculta l'escola o els mijos de comunicació? L'informació es un component bàsic de la llibertat.

Els esclaus amants de les seues cadenes són els que aprofiten el seu penúltim lloc en l'escala social per a buscar a l'enemic, equivocadament, en els últims de la fila. Aixina, l'elit escapa de les bales i de ser la diana, el poder s'exercix a través del control social, la clau es el llavat de cervell.

Els mijos de desinformacio-informacio no a soles creen l'agenda (de lo que s'ha de parlar) sino que inoculen el guio dins d'un marc interessat i de part. Pot ser lo politicament correcte o lo incorrecte com el que fa gala la dreta extrema i l'extrema dreta. En tot cas, el producte general es un pensament acritic, apropiat i funcional en l'objectiu de conservar els privilegis de l'elit i en el cas de la confrontacio intergrupala es reflectix en el 'no' sistematic per resposta que evidència l'absencia de programa (en el sentit d'alternatives racionals exposades publicament), el tacticisme es la resposta. Els reaccionaris i populistes destrueixen la democracia des de dins al desmantellar l'estat de benestar.

Un neolliberal es un explotador de servicis publics, vol ser l'amo, el que s'apropie de la gran tortada a repartir (ya repartida des de principis de la democracia en les intervencions public-privades, el favoriment d'escoles privades o al privatisar empreses publiques). Ara, si posen el crit en el cel els llests neolliberals els contare que Finlandia es el referent d'exit en l'educacio, alli practicament no hi ha escoles privades (2%), per contra Madrit te mes universitats privades que publiques. I no hi ha cap espanyolet que estiga en condicions de criticar este model paradigmatic, repetixc d'exit reconegut, repetidament, en els informes PISA. L'intervencio de lo privat en lo public ha de ser restrictiva i reduida a la prestacio de servicis no essencials. La majoria dels governs cedixen tot per a major gloria de qui detenta el capital, i tot a pesar de que redunde en un cost major dels servicis i la calitat es resent. ¿Els recorde algunes de les condicions infrahumanes de determinades residencies per a garantir el benefici empresarial?

Colapsar els servicis publics es la meta i el somi de qualsevol membre de la secta neocon. En la mida en que el govern practica la delegacio, la deixadea, la negligencia o trasllada al sector privat els guanys de la gestio de titularitat publica colabora de fet en el colapse. Es un suïcidi per a l'equitat i l'alcanç que garantixen els servicis publics, aço si, justificat egoistament per un futur garantit en les portes giratories (llocs privats per a expolitics sense cap experiencia per a pagar favors) o els ingressos particulars a la causa del partit. El be comu es el gran damnificat.

En la necessaria aquiescencia publica, **el neolliberal es dedicarà en cos i anima a la causa divina de retallar i apropiar-se de lo mes rendable** encara que siga sensible com ho es la sanitat publica, les caracteristiques d'estos servidors del vedell d'or son:

1. **Privatisar beneficis i socialisar les perdues.** El rescat bancari i perdonar la devolucio del prestam public es de jujat de guardia. Tots els neolliberals callen l'oligopoli o el problema a futur, es un camp de mines, destaque la concentracio bancaria que els fa massa grans per a deixar-los caure, lo que garantirà que la mala gestio es sufragarà en rescats publics. Tampoc he vist en la vida que els hipocrites facen cap manifestacio en contra dels regals, que procedixen dels impostos.

2. **Desviar cap a l'èxit extractiva diners de l'economia real.** El numero de rics augmenta mentres que el de pobres també creix, hi ha una correlació directa. La diferència de sou entre un treballador de l'empresa i el dirigent s'ha multiplicat des de fa dècades. La precarització nos ha regalat els treballadors pobres. L'accés a la vivenda és un exemple.
3. **Precaritzar l'ocupació i els drets dels treballadors.** Les reformes del govern han favorit els contractes indefinits, rebaixat els temporals i pujat el sou mínim interprofessional **un 61%** des de 2018. L'extrema dreta i la dreta extrema, en bloc, s'han oposat a aquestes mesures augurant la fi de l'univers, el que mai arriba per cert, votar en contra dels teus interessos socioeconòmics no crec que sigui perquè la meitat d'Espanya és rica, hi ha un curtcircuit mental, un paracrim (lo que dete un pensament perillós), per a evitar el crimental (terme orwellià d'un pensament novetós, reformista o revolucionari). El dret a la folga en un 85 % de servicis mínims és ben significatiu, l'autoritat laboral comet un frau de llei quan els imposa perquè deixa buit el dret constitucional perquè no hi ha efecte de folga possible en aquests servicis mínims.
4. Augmenta la distància socioeconòmica entre classes i per això **l'ascensor social ha deixat de funcionar**, el teu origen marca, cada dia més, la fracassada ambició i la consegüent frustració (vots que capitalitzen l'extrema dreta) per traspasar fronteres socioeconòmiques o classes socials (no viuras molt millor que els teus pares), el neoliberal que parla dels mèrits és un enganyifer. Sens el comunisme com adversari o foc d'atracció, no cal enganyar a ningú ni guanyar adeptes a la causa d'un capitalisme més europeu o social, el capitalisme salvatge es mostra en la versió més crua o descarnada, no respecta ni al que li dona la vida: el mig ambient.

Imagens: desdeabajo.info, sociologíainquieta.com.

